

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

เป็นที่ยอมรับกันในวงการศึกษาล้วนแล้ว ว่า วิชาในหลักสูตรแต่เพียงอย่างเดียว นั้น ไม่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถของตนเองได้อย่างเต็มที่ ดังนั้นในการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนในปัจจุบัน จึงไม่มุ่งเน้นเฉพาะค่านี้ออกความรู้แต่เพียงอย่างเดียว แต่ยังคงมุ่งเน้นที่จะจัดกิจกรรมที่สนองต่อความต้องการและความสนใจของผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้พัฒนาทั้งทางร่างกาย อารมณ์ สังคมและสติปัญญาควบคู่กันไป

การจัดกิจกรรมต่าง ๆ ควบคู่ไปกับการเรียนในชั้นเรียนถือเป็นภาระหนึ่งที่จำเป็นต้องจัดให้มีขึ้นในโรงเรียน เพราะกิจกรรมจะช่วยให้การเรียนในหลักสูตรประสบความสำเร็จ และทำให้ผู้เรียนอยู่ร่วมในสังคมได้อย่างมีความสุข กิจกรรมต่าง ๆ ที่โรงเรียนจัดขึ้นเราเรียกว่า "กิจกรรมนักเรียน"

จุดมุ่งหมายของการจัดกิจกรรมนักเรียน

1. เพื่อให้เป็นผู้มีระเบียบวินัย
2. เพื่อให้มีความจงรักภักดีต่อสถาบันชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์
3. เพื่อให้ความเข้าใจและเลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์เป็นประมุข
4. เพื่อให้มีความรับผิดชอบ ในการปฏิบัติตามสิทธิและหน้าที่ภายในขอบเขตของกฎหมาย
5. เพื่อให้มีความซาบซึ้งในคุณค่า ค่านิยมและส่งเสริมเอกลักษณ์วัฒนธรรมอันดีงามของชาติไทย
6. เพื่อให้เกิดความรักและสามัคคีในหมู่คณะ
7. เพื่อส่งเสริมทักษะ ความถนัด และความศรัทธาเริ่มสร้างสรรค์
8. เพื่อส่งเสริมพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ และรู้จักใช้เวลาว่างให้เกิดประโยชน์

9. เพื่อให้รู้จักบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคม และสร้างความมั่นคงของชาติ
10. เพื่อให้เป็นผู้มีคุณธรรมและจริยธรรมอันดีงาม
11. เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษา (กระทรวงศึกษาธิการ

2520 : 1-2)

หลักการจัดการกิจกรรมนักเรียน

1. จะต้องยึดหลักประชาธิปไตย คือการเคารพนับถือสิทธิปัญญา ความคิดเห็นของผู้อื่น โดยเฉพาะเด็กที่มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ขึ้นมา ครูเป็นเพียงผู้คอยแนะแนวทางเท่านั้น ไม่มีสิทธิสั่งการ บังคับ ท้าใจตัวเอง
2. นักเรียนแต่ละคน ควรทำกิจกรรมที่ตนเองสนใจและถนัดที่สุดเท่านั้น ไม่ควรทำกิจกรรมหลายอย่าง เพราะผลงานจะไม่เกิดขึ้น
3. การทำกิจกรรมควรจะมีจุด การพัฒนาการของผู้จัด มากกว่าที่จะยึดถือผลงานที่เสนอออกมา
4. กิจกรรมไม่ควรเน้นที่ระเบียบข้อบังคับ จะมีได้เพียงตามความจำเป็นเท่านั้น ระเบียบข้อบังคับควรเป็นความจำเป็นของเด็กเอง ควรยึดถือวินัยทางจิตใจมากกว่า
5. นักเรียนควรมีบทบาทในกิจกรรมมากที่สุด เพราะเป็นงานของนักเรียนคิดริเริ่มขึ้นมา ครูเพียงช่วยส่งเสริม
6. กิจกรรมนักเรียนควรคำนึงถึงประโยชน์ที่เด็กจะได้รับมากที่สุด เพราะกิจกรรมบางอย่างผลได้ไม่เท่าผลเสีย ทำให้สิ้นเปลืองทั้งเวลา แรงงาน และทรัพย์สินอีกด้วย (ประสิทธิ์ สุวพเจวิญ และคณะ 2521 : 164-165)

ประเภทของกิจกรรมนักเรียน

พชรวรรณ จันทรางศู (2526 : 6) ได้แนะนำประเภทของกิจกรรมนักเรียนที่ควรจัดไว้ดังนี้

ประโยชน์

1. กิจกรรมลูกเสือหรือยุวกาชาด หรือเนตรนารี หรือกิจกรรมบำเพ็ญ
2. กิจกรรมศาสนา
3. กิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทย
4. กิจกรรมส่งเสริมการเกษตรและสหกรณ์
5. กิจกรรมการใช้ห้องสมุด
6. กิจกรรมส่งเสริมการใช้สินค้าไทย
7. กิจกรรมอนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อม
8. กิจกรรมทัศนศึกษา
9. กิจกรรมนันทนาการ
10. กิจกรรมส่งเสริมวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตร

นอกจากนี้กระทรวงศึกษาธิการ (2520 : 2-3) ได้แบ่งประเภทของกิจกรรมนักเรียนออกเป็น 2 ประเภท

- ก. กิจกรรมบังคับ โรงเรียนต้องจัดกิจกรรมประเภทนี้ 3 กิจกรรมคือ
 1. กิจกรรมลูกเสือ หรือยุวกาชาด หรือเนตรนารี
 2. กิจกรรมศาสนา
 3. กิจกรรมวัฒนธรรมไทย
- ข. กิจกรรมควรเลือก โรงเรียนใดจะจัดกิจกรรมควรเลือกจำนวนเท่าใดนั้น ให้อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้าสถานศึกษา กิจกรรมควรเลือกมีดังนี้
 1. กิจกรรมส่งเสริมวิชาการตามหมวดวิชาในหลักสูตร
 2. กิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์
 3. กิจกรรมนันทนาการ
 4. กิจกรรมยุวกสิกร ยุวสหกรณ์
 5. กิจกรรมอนุรักษ์ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม
 6. กิจกรรมการทัศนศึกษา
 7. กิจกรรมส่งเสริมสินค้าไทย

ประโยชน์ของการจัดกิจกรรมนักเรียน

กิจกรรมนักเรียนเป็นสิ่งที่มีประโยชน์ ถ้าใช้ให้ถูกต้องทาง มิลเลอร์, โมเยอร์ และ แพทริค (Miller, Moyer and Patrick 1959 : 13) ได้เสนอแนะประโยชน์ใหญ่ ๆ ของกิจกรรมนักเรียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ประโยชน์ต่อตัวนักเรียนเอง
2. มีส่วนเสริมสร้างหลักสูตรให้สมบูรณ์ขึ้น
3. มีส่วนในการบริหารโรงเรียน
4. มีส่วนช่วยสังคม

นอกจากนี้ ประดิษฐ์ ฮาบเจริญ และคณะ (2521 : 162-163) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของกิจกรรมนักเรียนไว้ดังนี้

1. นักเรียนได้เพิ่มพูนประสบการณ์ได้ฝึกฝนทักษะ
2. ช่วยเสริมสร้างบุคลิกภาพและประชาธิปไตยอันสง่างาม
3. กิจกรรมนักเรียนทำให้เกิดความสามัคคี เกิดความรักหมู่คณะ
4. กิจกรรมนักเรียนทำให้เกิดความคิด เกิดงานที่สร้างสรรค์ แปลกใหม่

ออกมา

5. กิจกรรมนักเรียน ทำให้นักเรียนมีทางเลือกมีทางแสดงออกตามความคิด ความสนใจของตน

คิด ความสนใจของตน

6. กิจกรรมนักเรียนช่วยสร้างชื่อเสียงเกียรติคุณให้กับโรงเรียน
7. กิจกรรมนักเรียนทำให้ครู ใฝ่รู้จักนักเรียนแต่ละคนดีขึ้น
8. กิจกรรมนักเรียนมีส่วนช่วยในการปรับปรุงหลักสูตร
9. กิจกรรมนักเรียนช่วยในการฝึกฝนความเป็นสมาชิกที่ดีของสังคม
10. กิจกรรมนักเรียนช่วยสนับสนุนการศึกษา นอกจากที่กำหนดไว้ในหลักสูตร

ขั้นตอนการดำเนินงานกิจกรรมนักเรียน

1. ขั้นเตรียมงาน ได้แก่การเตรียมบุคลากรให้เข้าใจหลักการ วิธีการจัด จากนั้นกำหนดนโยบายและวัตถุประสงค์ให้แน่นอน รวมทั้งการเตรียมสถานที่ อุปกรณ์

เครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนงบประมาณในการดำเนินงานให้พร้อม

2. ชั้นริเริ่ม โดยจัดประชุมนักเรียนเพื่อรับทราบว่า ทางโรงเรียนจักให้มีกิจกรรมใ้กว้าง รวมทั้งชี้แจงความมุ่งหมายและประโยชน์ที่จะได้รับจากการเข้าร่วมกิจกรรมแต่ละประเภท จากนั้นสำรวจความสนใจและความสามารถเฉพาะของนักเรียน เพื่อช่วยแนะให้นักเรียนเลือกกิจกรรมใ้ถูกต้องเหมาะสม

3. ชั้นดำเนินงาน ผู้บริหารโรงเรียนแต่งตั้งคณะดำเนินงานกิจกรรม ซึ่งประกอบไปด้วยครูและนักเรียน โดยพิจารณาคัดเลือกครู เพื่อทำหน้าที่ให้คำปรึกษาแนะนำ คณะทำงานปรึกษาหารือกัน วางแผนดำเนินงาน รวมทั้งร่างระเบียบของกิจกรรม แล้วดำเนินการให้เป็นไปตามแผนงาน ถูกต้องตามระเบียบที่วางไว้

4. ชั้นประเมินผล การจัดกิจกรรมทุกครั้งต้องมีการประเมินผล เพื่อทราบว่า กิจกรรมนักเรียนที่จักใ้มีขึ้นนั้นบรรลุตามจุดมุ่งหมายหรือไม่ ส่วนเทคนิคและเครื่องมือในการประเมินผลมีหลายอย่างแตกต่างกันไป ผู้ที่จะประเมินควรเลือกใ้ใช้อย่างเหมาะสม จึงจะเกิดประโยชน์และคุณค่า เทคนิควิธีการต่าง ๆ ได้แก่

1. การส่งแบบสอบถามใ้ตอบ
2. จักคณะกรรมการไปเยี่ยมชุมนุมต่าง ๆ
3. ทำการวิจัย
4. การอภิปรายในชั่วโมงโฮมรูม
5. การอภิปรายในที่ประชุมครู
6. รับฟังปัญหาจากบุคคลที่เกี่ยวข้องทั่วไปโดยการสัมภาษณ์
7. ขอความเห็นและการเสนอแนะจากบุคคลที่เกี่ยวข้องทั่วไปโดย

การสัมภาษณ์

8. การเยี่ยมเยียนระหว่างโรงเรียน
9. การสังเกตโดยทั่วไป จากปฏิกริยาของนักเรียนและสภาพแวดล้อมภายนอกที่มีผลตถกกระทบต่อความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ในโรงเรียน

การประเมินผล ควรประเมินโดยผู้ที่เกี่ยวข้องทุกฝ่าย มิใช่ประเมินโดยคณะผู้จักกิจกรรมเพียงฝ่ายเดียว การประเมินจะใ้ต้องใ้ครอบคลุมครบถ้วนทุกส่วนของกระบวนการ

และผลการประเมินทั้งหมดควรเก็บรักษาไว้สำหรับอ้างอิงเรื่อย ๆ ไป และสามารถบอก
แนวโน้มในอนาคตได้ (จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, คณะครุศาสตร์, ภาควิชาประถมศึกษา
2526 : 189-190)

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนักเรียน

สกิลแมน (Skillman 1959 : 1958) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์
ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนกับผลสำเร็จทางการศึกษาของโรงเรียนมัธยม
ระดับมัธยมในประเทศญี่ปุ่น" กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นปีที่ 3 โรงเรียนมัธยมระดับ
มัธยมศึกษาตอนปลายสามโรงเรียน ในกรุงโตเกียวประเทศญี่ปุ่น ซึ่งมีกิจกรรมนอกห้อง
เรียนแบ่งเป็น 4 ชนิด คือ สถานักเรียนและกรรมการชั้น ชุมนุมทางการศึกษา ชุมนุม
หนังสือพิมพ์ ละคร กนตรี และชุมนุมผู้สนใจสิ่งพิเศษต่าง ๆ กลุ่มตัวอย่างมีนักเรียนที่ร่วม
กิจกรรมนอกห้องเรียน 123 คน ไม่เข้าร่วมกิจกรรมเลย 94 คน และสุ่มตัวอย่างนักเรียน
อีก 194 คน จากทุกโรงเรียนมาเปรียบเทียบกันเป็นคู่ ๆ ระหว่างการเข้าร่วมกิจกรรม
นอกห้องเรียนกับการไม่เข้าร่วมกิจกรรม โดยเลือกนักเรียนที่มีระดับสติปัญญา อายุ จำนวน
ปีที่ศึกษาในโรงเรียนและฐานะทางครอบครัวเท่าเทียมกันพบว่า ผลการเรียนของผู้เข้า
ร่วมกิจกรรมนอกห้องเรียนจะสูงกว่าผู้ที่ไม่เข้าร่วม

ในปัทคมา ฮัมฟรีย์ (Humphrey 1960 : 125-131) ได้ศึกษาว่าการเข้า
ร่วมกิจกรรมนอกโรงเรียนมีผลต่อการเรียนอย่างไรบ้าง โดยศึกษาจากนักเรียน ครู
ผู้ปกครอง และเจ้าของโรงเรียน ด้วยแบบสอบถามและการสัมภาษณ์

ฮัมฟรีย์ ได้แบ่งกิจกรรมนอกห้องเรียนไว้ 10 ชนิด คือ

กิจกรรมค่าน้ำใจ	กิจกรรมการร้องเพลง
กิจกรรมการท่องเที่ยว	กิจกรรมการทำงานนอกบ้าน
กิจกรรมเกี่ยวกับศิลปะ	กิจกรรมการฝีมือและงานศิลปะอื่น ๆ
กิจกรรมการอ่าน	กิจกรรมเกี่ยวกับโทรทัศน์
กิจกรรมการทำกรบ้าน	กิจกรรมเกี่ยวกับการถ่ายภาพยนต์

ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ผู้ปกครองส่วนมากเห็นว่า เด็กของตนมีความสนใจกิจกรรมนอกโรงเรียนมาก
2. เด็กชายชอบร่วมกิจกรรมมากกว่าเด็กหญิง
3. เด็กฐานะทางเศรษฐกิจไม่คั่นกัใช้เวลาในการทำงานเพื่อครอบครัวหรือตนเองมากกว่า เด็กฐานะร่ำรวย
4. เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงใช้เวลาร่วมกิจกรรมต่อไปนี้ค่อนข้างมาก เช่น อ่านหนังสือ ศิลป และสังคม ในขณะที่เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำใช้เวลาในการร่วมกิจกรรมเช่นกัน แต่เป็นกิจกรรมเกี่ยวกับโทรทัศน์ ร้องเพลง และเล่นเกมต่าง ๆ
5. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับการอ่านและวิชาภาษาอังกฤษกับกิจกรรมนอกโรงเรียนมีค่าเป็นบวก แต่ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาอื่น ๆ ยกเว้นภาษาอังกฤษกับกิจกรรมการดูโทรทัศน์มีค่าเป็นลบ
6. นักเรียนใช้เวลาดูโทรทัศน์มากผิดปกติ

ต่อมาในปี ค.ศ. 1967 สเตียร์วอลท์ (Stierwalt 1967 : 4057-A) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับชนิดของกิจกรรมนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ที่มีภูมิหลังทางสังคมและเศรษฐกิจต่างกัน โดยศึกษาจากโรงเรียน 11 แห่งในโอกลาโฮมาซึ่ง ผู้วิจัยได้จัดแบ่งประเภทของนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ คือ

1. กลุ่มที่เข้าร่วมกิจกรรม 2 ชนิดหรือมากกว่ากับกลุ่มที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมใดเลย
2. กลุ่มนักเรียนที่ใช้เวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมต่างกัน
3. แบ่งกลุ่มนักเรียนตามฐานะทางสังคม และเศรษฐกิจ โดยคำนึงถึงอาชีพ และการศึกษาของบิดามารดาเป็นหลัก

ผลการวิจัยสรุปได้ว่า คะแนนการเรียนของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมไม่แตกต่างกัน จึงไม่อาจยืนยันได้ว่ามีความแตกต่างกันในผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เนื่องจากการเข้าร่วมกิจกรรมหรือไม่ นอกจากนั้นยังปรากฏว่าชนิดของกิจกรรมซึ่งนักเรียนเข้าร่วมไม่มีผลสำคัญต่อสัมฤทธิ์ผลทางการเรียน แต่อย่างใด เมื่อเปรียบเทียบตามฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจพบว่า สัมฤทธิ์ผลทางการเรียนแตกต่างกันมาก

ถัดมาในปี ค.ศ. 1969 ดูฮาน (Doohan 1969 : 2146) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "โปรแกรมและปัญหาในการจัดกิจกรรมนักเรียนของโรงเรียนมัธยม 4 แห่งในรัฐเมน" เพื่อที่จะศึกษาปัญหาและการจัดกิจกรรม ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของกิจกรรมในแต่ละโรงเรียน แต่ละชุมชน และลักษณะที่คล้ายคลึงกันของโรงเรียนชานเมืองในรัฐเมน พร้อมกับประเมินผลกิจกรรมด้วย กลุ่มตัวอย่างได้แก่ ครู นักเรียน ครูที่ปรึกษากิจกรรม ผู้ปกครอง ตลอดจนบุคคลในชุมชน โดยใช้วิธีการสังเกต สัมภาษณ์ และส่งแบบสอบถามพบว่า นักเรียนเป็นส่วนมากต้องการรับผิดชอบเมื่อเลิกกิจกรรมนักเรียนแล้ว จำนวนครูที่ปรึกษาไม่พอกับความต้องการของนักเรียน ขาดการประสานงานระหว่างโรงเรียนกับชุมชน เกิดความขัดแย้งไม่เข้าใจกันระหว่างเด็กและผู้ใหญ่ การมีแนวโน้มที่เคร่งครัดต่อหลักสูตร ทำให้นักเรียนจำนวนมากถูกตัดสิทธิ์ไม่ให้เข้าร่วมกิจกรรม หรือไม่มีเวลาพอที่จะเข้าร่วมกิจกรรม ในการจัดโปรแกรมกิจกรรมนั้นมี 3 โรงเรียนที่พยายามจัดโปรแกรมกิจกรรม สำหรับนักเรียนและเยาวชนในชุมชนให้มากขึ้น โดยใช้เวลาที่เรียนจัดเพื่อสนองความต้องการของนักเรียนที่ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมหลังเลิกเรียนได้ และมีภาระพิเศษที่บ้าน

และในปีเดียวกันนี้ มาร์ก (Marx 1969 : 402 - 407) ได้ทดลองจัดโปรแกรมในภาคฤดูร้อนสำหรับเด็ก โดยจัดโครงสร้างโปรแกรมกิจกรรมอย่างง่าย ๆ โดยใช้กิจกรรมการอยู่ค่ายพักแรมเป็นกิจกรรมหลัก 3 สัปดาห์ ให้นักเรียนมัธยมเป็นผู้ดูแล และให้คำแนะนำช่วยเหลือเด็ก ๆ และจัดทำเนื้องานไปตามโปรแกรมโดยขอความช่วยเหลือในด้านการเงินจากผู้ปกครองและครูแห่งมหาวิทยาลัยชิคาโก เงินส่วนใหญ่ใช้ไปในการจัดซื้อวัสดุอุปกรณ์ เช่น สีและกระดาษ นอกจากนี้ยังใช้ในโปรแกรมกิจกรรมพิเศษ เช่น การทัศนศึกษา วายน้ำ และการอยู่ค่ายพักแรม เด็กนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมาจากโรงเรียนต่าง ๆ กันรวมได้ 56 คน อายุ 5-14 ปี ปรากฏว่า เด็กทุกคนได้รับความสนุกสนานมาก มีความเป็นอิสระ สิ่งที่เด็กชอบมากที่สุดคือได้เรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ด้วยตนเองและจากสภาพความเป็นจริง เมื่อพบปัญหา เขาได้เรียนรู้วิธีที่จะแก้ไขปัญหานั้น โดยใช้ความคิด

พิจารณาอย่างรอบคอบ การอยู่ค่ายพักแรมเป็นกิจกรรมที่เด็กทุกคนสนุกสนานตื่นเต้น ได้รับความรู้และคำแนะนำอย่างดี สรุปได้ว่า การทดลองการจัดกิจกรรมสำหรับเด็กในภาคฤดูร้อนนี้ นับว่าได้ผลอย่างดียิ่ง เป็นกิจกรรมที่มีค่าสำหรับเด็กมากและยังได้ประโยชน์กับนักเรียนที่เป็นผู้ดูแลด้วย เพราะได้ฝึกการจัดกิจกรรมด้วยตนเอง ได้พบปัญหาข้อผิดพลาด เพื่อที่จะได้ปรับปรุงในการจัดกิจกรรมครั้งต่อไป ผู้ทดลองได้ให้ข้อเสนอแนะว่า ควรจัดหาสิ่งแวดล้อมที่ดี และเป็นอิสระให้กับเด็กในการจัดกิจกรรมประเภทนี้ ควรใช้เวลาเด็กในการกระทำกิจกรรมให้มากและทำกิจกรรมร่วมกันบ่อย ๆ เพื่อสร้างความเข้าใจอันดีต่อกัน

ต่อมาในปี 1971 กิลบอล์ (Guilbault 1971 : 2146-) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบการจัดโปรแกรมเสริมหลักสูตร 3 ระดับ คือระดับ 6-7-8, 7-8-9 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมนักเรียนในชั้นปีที่ 6-7-8 ให้ได้ผลดียิ่งขึ้น ผลการวิจัยพบว่ามีกิจกรรมเพียง 2-3 ประเภทที่นักเรียนส่วนใหญ่เข้าร่วมกิจกรรม รวมทั้งกิจกรรมที่มีความเหมาะสมกับนักเรียนเป็นส่วนใหญ่ก็มีไม่มากนัก การร่วมกิจกรรมจะมีน้อยลง เนื่องจากผลการเรียนของนักเรียนไม่ดี นักเรียนไม่มีสิทธิ์เข้าร่วมกิจกรรมได้ นักเรียนระดับ 6-7-8 และ 7-8-9 มีความสนใจด้านการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียนน้อยกว่าระดับ 7-8 ส่วนนักเรียนระดับ 6-7-8 สนใจเข้าร่วมกิจกรรมที่ตนเห็นว่าสนุกเพลิดเพลินมากกว่าเด็กในระดับอื่น ๆ ที่นำมาเปรียบเทียบ

หลังจากนั้นอีก 2 ปี คือในปี ค.ศ. 1973 รอสัน (Rawson 1973 : 34-43) ได้จัดกิจกรรมภาคฤดูร้อนโดยการอยู่ค่ายพักแรม โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อช่วยให้เด็กที่เรียนอ่อนและเบื่อหน่ายบทเรียนมีความรู้สึกและมีพฤติกรรมต่อโรงเรียนดีขึ้น รอสันได้จัดให้เด็ก ๆ เหล่านี้ได้รับการฝึกกิจกรรมที่เด็กชอบทุกอย่างและเป็นอิสระ โดยใช้เวลา 3 สัปดาห์ เมื่อเด็กกลับสู่โรงเรียนแล้ว ปรากฏว่ามีความสามารถในการเรียน และมีพฤติกรรมต่าง ๆ เป็นไปในทางที่ดีขึ้น จึงนับว่า การจัดกิจกรรมในภาคฤดูร้อนนี้ได้ผลอย่างดียิ่ง เพราะเด็กจะโตเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์และมีค่าต่อสังคม

ถัดมาในปี ค.ศ. 1974 เบอรานิส (Beranis 1974 : 1892 -) ได้ศึกษาผลการจัดกิจกรรมระหว่างปีภาคเรียนว่าทำให้ทัศนคติของเด็กที่มีต่อชีวิตและธรรมชาติ

เปลี่ยนแปลงไปอย่างไร ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมพิเศษระหว่างปีภาคเรียนมีความต้องการที่จะไปตั้งแคมป์ หรือเดินทางท่องเที่ยว โดยให้มีครอบครัวเข้าร่วมกิจกรรมด้วย นอกจากนี้ยังพบว่านักเรียนเหล่านั้นมีทัศนคติต่อฤดูกาลต่าง ๆ ที่ดีขึ้นมาก และนักเรียนเองก็เชื่อว่าสามารถจำและเข้าใจสิ่งต่าง ๆ ที่เขาเรียนรู้ในโรงเรียน และในห้องเรียนด้วย แต่ทัศนคติเหล่านี้จะไม่ปรากฏกับนักเรียนที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมพิเศษที่โรงเรียนจัดขึ้นระหว่างปีภาคเรียนเลย

งานวิจัยภายในประเทศที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมนักเรียน

1. งานวิจัยในระดัปก่อนมหาวิทยาลัย

เมื่อ พ.ศ. 2526 จันทพร พ่วงเจริญ (2516 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษาของวิทยาลัยครูในกรุงเทพมหานคร เพื่อทราบถึงประเภทของการจัดกิจกรรม วิธีการจัดการเข้าร่วมกิจกรรม ความคิดเห็น และข้อเสนอแนะในการจัดกิจกรรมจากอาจารย์และนักศึกษาด้วยผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. ประเภทของกิจกรรมที่นิยมจัดกันคือ กิจกรรมทวนทวนวิชาและรองลงมาคือ กิจกรรมชุมนุม
2. ชุมนุมที่จัดขึ้น เพื่อส่งเสริมการเรียนสังคมศึกษาที่สำคัญคือ ชุมนุมสังคมวิทยา ซึ่งมีห้องสมุดช่วยส่งเสริมการเรียนการสอน
3. การจัดกิจกรรมชุมนุมมีน้อย และนักศึกษาเข้าร่วมกิจกรรมเป็นจำนวนน้อยด้วย
4. นักศึกษาเห็นว่าควรจัดกิจกรรมในวันหยุดราชการ และวันหยุดพิเศษต่าง ๆ เพราะขณะนั้นอาจารย์และนักศึกษามีความเห็นตรงกันว่า ปัญหาประการหนึ่งของการจัดกิจกรรมคือ ไม่มีกำหนดวันเวลาที่แน่นอน
5. อาจารย์จำนวนเกินกว่ากึ่งหนึ่งเห็นว่า กิจกรรมช่วยส่งเสริมความสามารถในการเรียนของนักศึกษา และนักศึกษาจำนวนมากเห็นว่ากิจกรรมทำให้เข้าใจและจำเนื้อหาของวิชาได้มากขึ้น
6. อาจารย์ให้ข้อเสนอแนะสำหรับการปรับปรุงกิจกรรมสังคมโดยให้เพิ่มงบประมาณ เวลา อุปกรณ์ และหนังสือให้มากพอ ทั้งอำนวยความสะดวกในการใช้ด้วย

ส่วนนักการศึกษา เสนอให้วิทยาลัยจัดอุปกรณ์ให้เหมาะสมเพียงพอและควรมีห้องเฉพาะที่มีอุปกรณ์

ต่อมาในปี พ.ศ. 2517 ชันนาภรณ์ เสนาลักษณ์ (2517 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรของวิทยาลัยอาชีวศึกษาของรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้กลุ่มตัวอย่างคือ ผู้อำนวยการวิทยาลัยอาชีวศึกษา จำนวน 13 คน โดยการใช้แบบสัมภาษณ์ผลกรวิจัยพบว่าการจัดกิจกรรมทุกครั้ง มีการกำหนดจุดมุ่งหมายโดยบุคคลที่มีส่วนร่วม ในการดำเนินงานคืออาจารย์ที่ปรึกษา ผู้อำนวยการและผู้อำนวยการดำเนินงานให้มีการเสนอโครงการดำเนินงานล่วงหน้าและวิทยาลัยได้ให้การสนับสนุนในด้านการเงิน สถานที่ กำหนดเวลาในการจัดกิจกรรมวัสดุอุปกรณ์และเครื่องอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ตลอดจนจัดหาบุคลากรพิเศษ เพื่อช่วยในการจัดกิจกรรม และมีการควบคุมอย่างมีระบบระเบียบ ปัญหาที่พบได้แก่ การจัดหาเงิน สถานที่ และเวลา หละพ่วว่าการจัดกิจกรรมประเภทกีฬาระหว่างสถาบันการศึกษานั้น มักจะเกิดกรณีพิพาทระหว่างสถาบัน โดยมีสาเหตุใหญ่คือเรื่องส่วนตัว

2. งานวิจัยเกี่ยวกับกิจกรรมนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา

ในปี พ.ศ. 2508 จุไรศรี สุทธิศรีสังข์ (2508 : 90-91) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นในจังหวัดพระนคร ปรากฏว่าค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (ค่า r) ที่ได้เป็น (-) แสดงว่า ความสัมพันธ์ของกิจกรรมนอกโรงเรียนและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นไปในทางตรงกันข้าม เว้นแต่ในโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนสหศึกษาเท่านั้น ที่ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ค่าและเป็น (+) ผู้วิจัยยังได้เสนอแนะว่าเพื่อให้ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมนอกโรงเรียนและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนได้ผลดี จะต้องอาศัยความร่วมมือจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น นักเรียนจะต้องติดตามการเคลื่อนไหวเกี่ยวกับสมาคมและสโมสรต่าง ๆ หาโอกาสเป็นสมาชิก และร่วมกิจกรรมกับสโมสรเยาวชนแบ่งเวลาว่าจะใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ได้อย่างไร คำนครและผู้บริหารจะต้องช่วยส่งเสริมและแนะแนวให้เด็กเกิดความสนใจตลอดจนรัฐและเอกชนที่จัดตั้งสโมสรเยาวชนจะต้องจัดหาอุปกรณ์ให้บริการแก่เยาวชนอย่างพร้อมเพียง เพื่อให้กิจกรรมเหล่านั้นส่งเสริมการเรียนให้ดีขึ้น

ต่อมาในปี 2511 วณี ปัทมลิขิตกุล (2511 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนโรงเรียนสามเสนวิทยาลัยที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" ผลการวิจัยเป็นดังนี้ นักเรียนส่วนมากสนใจเป็นสมาชิกของชุมนุมต่าง ๆ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของกิจกรรมในโรงเรียน โดยสมัครเข้าเป็นสมาชิกชุมนุมหนึ่ง ๆ ได้เพียงเทอมละ 1 ชุมนุม เวลาที่ใช้ในการจัดกิจกรรมคือ เวลาหลังเลิกเรียน สัปดาห์ละ 2 ครั้ง โดยนักเรียนช่วยกันจัดเอง ผู้ร่วมดำเนินงานคือ ครู อาจารย์ ซึ่งปรากฏว่าได้รับความร่วมมือจาก ครูและ ผู้ปกครองดีพอควร นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้ให้ข้อเสนอแนะว่า กิจกรรมเสริมหลักสูตรที่จัดขึ้น ควรให้ตรงกับความสนใจของนักเรียนให้มาก ครูไม่ควรให้นักเรียนขาดเรียนเพื่อใช้เวลาจัดกิจกรรม ควรวางแผนต่าง ๆ เกี่ยวข้องกับการจัดให้เป็นระเบียบ เช่น การเงินและ อุปกรณ์ พร้อมทั้งโรงเรียนควรตกลงจุดมุ่งหมาย วิธีการจัดให้นักเรียนทุกคนทราบและ ใ้ใบอนุญาตให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมมากขึ้นจนเกินไป

สองปีต่อมา ยุทธวีวัลย์ วิเศษจินดา (2513 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัย เรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมเสริมหลักสูตรวิชาสังคมศึกษากับผลสำเร็จในการ เรียนวิชาสังคมศึกษา ที่ครูนิยมจัดส่วนมากได้แก่การให้นักเรียนติดตามความเคลื่อนไหว ประจำวันจากหนังสือพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ จัดทำป้ายประกาศและข่าวสำคัญเกี่ยวกับสังคม ศึกษา การเชิญวิทยากรมาบรรยาย การพานักเรียนไปศึกษานอกสถานที่ และจากผลการ วิจัยยังพบว่า การเข้าร่วมกิจกรรมเสริมหลักสูตร สังคมศึกษา มีผลต่อการเรียนวิชาสังคม ศึกษาด้วย ผู้วิจัยให้ข้อเสนอแนะว่าควรให้การสนับสนุนการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรขึ้น ในโรงเรียน จัดหาอุปกรณ์ทางโสตทัศนศึกษาปรับปรุงห้องสมุด จัดตารางเรียนให้ยืดหยุ่น ได้ สนับสนุนการจัดชุมนุมต่าง ๆ ครูควรจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่เอื้อแก่การแสดงความคิดเห็นของนักเรียนส่งเสริมความมั่นใจ และส่งเสริมให้นักเรียนร่วมกิจกรรมกับทางโรงเรียน หากผู้ปกครองมีความชำนาญและมีความรู้ก็ควรสมัครเป็นวิทยากรในค่านักครูผู้สอน ควรหาบันทึกรายงานผลค่านประโยชน์ ข้อเสนอแนะ และข้อควรปรับปรุงไว้เป็นหลักฐานต่อไป

ต่อมาในปี 2517 สุภาพ สักยานนท์ (2517 : บทคัดย่อ) ได้ทำวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของนักเรียนในโรงเรียนสตรีวิทยา ที่มีต่อกิจกรรมเสริมหลักสูตร" กลุ่ม ตัวอย่างคือนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-5 ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนส่วนใหญ่ให้

ความสนใจกิจกรรมพอควร มีความเห็นว่ากิจกรรมสนุกสนานทำให้ความรู้เพิ่มขึ้นช่วยฝึกทักษะการทำงาน สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน และระหว่างนักเรียนด้วยกัน เกี่ยวกับด้านความสัมพันธ์กับผลการเรียน นักเรียนส่วนหนึ่งเห็นว่า ทำให้ผลการเรียนต่ำลง ข้อบกพร่องที่พบอีกประการหนึ่งคือ เวลาจำกัดน้อย นักเรียนไม่กล้าเข้าร่วมกิจกรรมทุกคน นักเรียนเสนอแนะว่า ควรปรับปรุงกิจกรรมให้น่าสนใจยิ่งขึ้น ควรได้รับความร่วมมือและความเห็นจากทุกฝ่าย ควรจัดกิจกรรมในวันหยุดหรือตามความเหมาะสมควรแจ้งวัตถุประสงค์ และประโยชน์ที่ได้รับ ควรเตรียมงบประมาณให้เพียงพอ

ในปี พ.ศ. 2519 ได้มีผู้สนใจทำการวิจัยเกี่ยวกับเจตคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนในแต่ละภาคที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน ดังนี้

ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ สุมาลี แจบเกาะ (2519 : 111-115) ได้วิจัยเกี่ยวกับ "เจตคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน" ผลการวิจัยพบว่าอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรม การดำเนินงานส่วนใหญ่ถูกต้องตามหลักการ แต่ครูส่วนมากไม่ได้ผ่านการอบรมเรื่องกิจกรรม ยังไม่มีการวางแผนที่ดี อาจารย์ใหญ่ให้ความร่วมมือเกือบทุกครั้ง ครูให้ความร่วมมือดี แต่งบประมาณไม่เพียงพอ ขาดอุปกรณ์สถานที่ ขาดการประชาสัมพันธ์ ทำให้ผู้เกี่ยวข้องไม่เข้าใจวัตถุประสงค์ของการจัดกิจกรรมดีพอ

ในภาคกลาง นิตยา เปลื้องนุช (2519 : 74-75) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับ "เจตคติของอาจารย์ใหญ่ครูและนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาล ในภาคกลางที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ประเภทของกิจกรรมที่จัดคือกิจกรรมด้านกีฬา ศาสนาและสังคม อาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน มีคณะกรรมการนักเรียนดำเนินงานร่วมกับอาจารย์ที่ปรึกษาเงินที่ใช้ในการจัดมาจากรายได้พิเศษ ค่าธรรมเนียมจากสมาชิก ระยะเวลาที่จัดไม่แน่นอน มีการติดตามผลงานเป็นบางครั้ง ปัญหาที่พบมากที่สุดคือ การเงิน สถานที่ และอุปกรณ์ไม่เพียงพอ ครูที่ปรึกษาไม่มีเวลา ไม่ได้รับความร่วมมือจากครู และนักเรียนเท่าที่ควร นักเรียนไม่ค่อยกล้า

แสดงออก และทำให้ผลการเรียนค่อยลง

สำหรับในภาคตะวันออกนั้น อรวรรณ เวทยะเวทิน (2519 : 100-104) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "เจตคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคตะวันออกที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน" ผลการวิจัยพบว่า อาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนส่วนมากมีเจตคติที่ดีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน ต่างก็ตระหนักถึงประโยชน์และคุณค่าที่ได้รับ ทั้งในด้านความสนใจและเข้าร่วมกิจกรรมก็พอควร โดยเฉพาะอย่างยิ่ง อาจารย์ใหญ่เห็นว่า กิจกรรมนักเรียนช่วยสร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูกับนักเรียน และเสริมสร้างความเป็นผู้นำและผู้ตามที่ดีในสังคมได้เป็นอย่างดี แต่เห็นว่าใช้แก้ปัญหาการใช้เวลาว่างของนักเรียนและเสริมสร้างประโยชน์ให้แก่ชุมชนได้น้อย ครูส่วนมากได้ให้ความร่วมมือและให้คำปรึกษาแก่นักเรียน เคยติดตามผลงานเป็นบางครั้ง และมีความเห็นว่ากิจกรรมทำให้ผลการเรียนของนักเรียนค่อยลง นักเรียนส่วนมากเข้าร่วมกิจกรรมด้วยความสนใจ โดยวิธีสมัครเข้าเป็นสมาชิกอย่างน้อยคนละ 1 ชุมชม กิจกรรมที่นักเรียนสนใจเข้าร่วมมากที่สุดคือ กิจกรรมเกี่ยวกับสังคมและชุมชน กิจกรรมทางด้านวิชาการ เป็นต้น

ส่วนในภาคเหนือ นั้น ประภัสสร มโนรัตน์ (2519 : 110-112) ได้วิจัยเรื่องเจตคติของอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนระดับมัธยมศึกษาของโรงเรียนรัฐบาลในภาคเหนือที่มีต่อการจัดกิจกรรมนักเรียน ผลการวิจัยพบว่า ทั้งอาจารย์ใหญ่ ครู และนักเรียนเห็นว่ากิจกรรมนักเรียนมีประโยชน์มากในด้านส่งเสริมความรู้ในหลักสูตร สร้างความสัมพันธ์อันดีระหว่างครูและนักเรียน แก้ปัญหาการใช้เวลาว่างได้ แต่ครูมีความเห็นว่า กิจกรรมนักเรียนมีประโยชน์มากในด้านฝึกให้รู้จักทำงานร่วมกันผู้อื่นได้ ทำให้เป็นคนมีเหตุผล

3. งานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในโรงเรียนประถมศึกษา

ในปี พ.ศ. 2522 วสันต์ พรหมบุญ (2521 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง "โปรแกรมการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรในโรงเรียนประถมศึกษาในกรุงเทพมหานคร" ผลการวิจัยพบว่าความมุ่งหมายที่สำคัญคือ เพื่อส่งเสริมทักษะต่าง ๆ เช่น ทักษะการเป็นผู้นำ ผู้ริเริ่มในการจัดกิจกรรมเสริมหลักสูตรคือฝ่ายบริหารเงินที่นำ

มาจัดกิจกรรมได้มาจากงบประมาณและเรียวยไรจากนักเรียน เวลาที่เหมาะสมนั้นขึ้นอยู่กับชนิดของกิจกรรมหรือในวันที่มีการเรียนการสอน ประเภทของกิจกรรมที่จัดขึ้นมี 9 ประเภท คือ กิจกรรมที่ส่งเสริมการเป็นผู้นำและการปกครองตนเอง การบำเพ็ญประโยชน์และสังคม สงเคราะห์ ศาสนา และประเพณี สังคม และการเข้าสังคม การกีฬา การวิ่งเริงหรือนันทนาการ การใช้เวลาว่างให้เป็นประโยชน์ ลูกเสือและเนตรนารี วิชาการ ทุกกิจกรรมที่กล่าวมาอาจารย์และนักเรียนเห็นว่าดีมีประโยชน์ ทั้งแต่ปานกลางถึงมีประโยชน์มาก และนักเรียนก็ชอบกิจกรรมเหล่านี้ตั้งแต่ปานกลางถึงชอบมาก มีการประเมินผลการจัดกิจกรรมทุกครั้ง และนำผลไปปรับปรุงกิจกรรมครั้งต่อไป ปัญหาในการจัดกิจกรรมคือ อาจารย์บางคนไม่ให้ความร่วมมือ อุปสรรคไม่เพียงพอ ผู้ปกครองนักเรียนไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตรเท่าที่ควร นักเรียนไม่สนใจไม่เข้าใจ ไม่เห็นความสำคัญของกิจกรรมเสริมหลักสูตร อาจารย์และนักเรียนเห็นว่าต้องปรับปรุงกิจกรรมเสริมหลักสูตรอีกมาก

และในปีเดียวกันนี้ ปิยะวดี นิรังคะเปาระ (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา" กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้บริหารครู และนักเรียนในกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมที่จัดขึ้นในโรงเรียนประถมศึกษาศึกษามากที่สุดคือ กิจกรรมลูกเสือ และอนุชาชาค กิจกรรมที่จัดน้อยที่สุดคือ กิจกรรมสหกรณ์ ยุวกสิกร ผู้บริหาร ครูและนักเรียนมีความคิดเห็นต่อการจัดกิจกรรมนักเรียนในค่านต่าง ๆ เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วในแต่ละค่านมีความคิดเห็นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนใหญ่จะเป็นความแตกต่างระหว่างผู้บริหารกับนักเรียนและระหว่างครูกับนักเรียน นอกจากนี้ผู้บริหารครู และนักเรียนมีความคิดเห็นต่อกิจกรรมที่ควรจัดเพิ่ม เติม ปัญหาและแนวทางปรับปรุงการจัดกิจกรรมนักเรียนคล้ายกัน

ต่อมาในปี 2524 อนงคศิริ วิชาสัย (2524 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การจัดกิจกรรมนักเรียนในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา" ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนประถมศึกษาสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดพะเยา ส่วนใหญ่ได้มีการกำหนดจุดมุ่งหมายและขอบเขตในการจัดกิจกรรมในบางกิจกรรม โดยมีครูใหญ่ ครู และนักเรียนร่วมกันกำหนดจุดมุ่งหมาย ผู้ริเริ่มในการจัดกิจกรรมได้แก่ ครูใหญ่ ครูและนักเรียนร่วมกัน กำหนดจุดมุ่งหมาย ผู้ริเริ่มในการจัดกิจกรรมนักเรียนได้แก่ ครูใหญ่ ครูและนักเรียน โดยการประชุมครูร่วมกันวางแผนและ

กำหนดโครงการของแต่ละกิจกรรมก่อนหน้าที่จะมีกิจกรรมเป็นคราว ๆ ไป เวลาที่ใช้ในการจัดส่วนมากพิจารณาตามความเหมาะสมของแต่ละกิจกรรมงบประมาณส่วนใหญ่ได้รับการสนับสนุนจาก ครูใหญ่ ครู และผู้ปกครองนักเรียน ประเภทของกิจกรรมที่จัดได้แก่การจัดห้องสมุดการจัดมุมอ่านภายในห้องเรียน การจัดนิทรรศการและป้ายนิเทศทางวิชาการ การแข่งขันกีฬาภายในโรงเรียนและระหว่างโรงเรียน การฝึกกายบริหารตอนเช้าก่อนเข้าเรียน การจัดทำสวนดอกไม้ประดับ ประจำชั้น การจัดกลุ่มอาสาบำเพ็ญประโยชน์ในค่านความสะอาด และความเรียบร้อยภายในโรงเรียน การจัดกิจกรรมการแสดงนักเรียนในวันเด็ก และฉันทไวศครู การจัดพานักเรียนไปประกอบกิจกรรมในวันสำคัญทางศาสนา การจัดกองคีย์ป่า และร่วมทำบุญตามประเพณีของท้องถิ่น การอบรมประชุมนักเรียนในวันสุกสัปดาห์ การเลือกหัวหน้าชั้น การให้นักเรียนปกครองกันเอง และการพบปะนักเรียนก่อนเริ่มเรียนและก่อนกลับบ้านของครูประจำชั้น โรงเรียนส่วนใหญ่มีการประเมินผล การจัดกิจกรรมนักเรียนทุกครั้งโดยทางโรงเรียนประกาศผลการจัดให้นักเรียนทราบ ผลการจัดกิจกรรมที่ผ่านมา ส่วนใหญ่จัดได้ก็ได้รับความร่วมมือจากครูและนักเรียนตลอดจนผู้ปกครองนักเรียน ปัญหาที่พบได้แก่ ขาดงบประมาณในการดำเนินการ ขาดอุปกรณ์ สถานที่ที่จะจัดกิจกรรมตลอดจนบุคลากรที่มีความรู้พิเศษในด้านต่าง ๆ เช่น คณิตและพลศึกษา เป็นต้น นอกจากนี้ยังพบว่า ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างในโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่ ขนาดกลาง ขนาดเล็ก ที่มีต่อการจัดกิจกรรมแต่ละประเภท พบว่าไม่แตกต่างกัน

จากการประมวลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่าการจัดกิจกรรมนักเรียนเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อผู้เรียนเป็นอย่างมาก ดังจะเห็นได้จากหน้าที่หน่วยงานรัฐ ได้กำหนดคู่มือการจัดกิจกรรมนักเรียนทั้งในระดับประถมศึกษาและมัธยมศึกษา นอกจากนี้สำนักงานรัฐมนตรียังได้กำหนดแผนขึ้นเพื่อพัฒนาเยาวชนของชาติอีกทางหนึ่งด้วย แต่อย่างไรก็ตามจากงานวิจัยที่ผ่านมาจะเห็นได้ว่า ขอบเขตของการวิจัยยังจำกัดอยู่ในวงแคบคือศึกษาเพียงจังหวัดเดียว ซึ่งถ้าไม่อยู่ในกรุงเทพมหานครก็อยู่ในเขตซึ่งอยู่ห่างไกลจากความเจริญมคคด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยจึงเลือกทำการวิจัยในเขตการศึกษา 6 ซึ่งเป็นเขตการศึกษาที่ตั้งอยู่ไม่ห่างจากศูนย์กลางทางการศึกษามากนักว่ามีสภาพการจัดกิจกรรมนักเรียนเป็นอย่างไร เพื่อจะได้นำผลที่ได้เสนอต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อปรับปรุงการจัดกิจกรรมนักเรียนให้ดียิ่งขึ้นกว่าเดิม